

Мили малки читатели,

Дѣтскиятъ любимецъ „Чичо Свѣтлю“, заклопи за винаги очи . . .

А какъ много ви обичаше той! . . . И колко често повтаряше: „Който не обича дѣцата и цвѣтия, — не заслужава да живѣе на земята!“ . .

А и послѣднитѣ му думи сж: „Колко много обичахъ азъ дѣцата, Българскитѣ дѣчица!“ . . И на дѣцата той посвѣти десетчи години отъ своя буренъ животъ . . .

И сега надъ гроба му, — тамъ далече-далече, — горскитѣ зефири ще посѣятъ миризливи цвѣта и ще цѣфнатъ тѣ . . . и ще украсятъ сирашкия му гробъ . . .

А вечеръ свѣтулки ще свѣтнатъ надъ гроба му, посрѣдъ цвѣтия, и ще напомнятъ гроба на дългогодишния редакторъ на любимата „Свѣтулка“! . .

Огнянчо.

